

Neredeyiz? Seppo Salminen ile birlikte

26 Ekim 2025

Arkadaşlar merhabalar.

Seppo'yu uğurladık. Biraz önce de kuzeye, Helsinki'ye vardı. Atölyede ortaya çıkanlardan oldukça memnun ayrıldı. Onunla yaptığımız çalışmada kentteki ve yaşamdaki durumumuzu ele aldık. Kendi bedenimizin olduğu bir imaj ve arkasında düşündüğümüz fon ile kendimize ve kente bağlanan eleştirel bir senaryo yaratmaya çalıştık. Eğer video ile çalışmamızı anlatırsak bu videonun süresi sadece 10 saniye olacaktı.

Seppo'nun olduğu son hafta ve öncesindeki iki haftaya sığan adımlarımızla ilk bölümü bitirdik. Seppo'nun son gününde Oylum Öktem, Halit Yaşa Ersoy, Ahmet Beykan, Ayhan Böyür ve Hakan Tüzün Şengün yapılan çalışmalarını değerlendirdiler. Seppo hem kendi sanatını anlatan çok kişisel konuşması hem de atölyedeki halleri ile bizlerle bütünleşti. Ortamı oldukça sevdi. Sizin de sergideki işleriniz çok anlamlıydı ve yürektendi. Çabalarınız için çok sağ olun. Perşembe'ye kadar tatil yapmak, kafaları sakinleştirmek hepimizin hakkı. Şimdiden bir sürü hikayeniz, hikayemiz, ipuçlarımız var. Her şeyden önemlisi de hepinizin enerjisi ne güzel bir araya geldi ve yine hep birlikte atölyeyi içselleştirmeniz bu atmosferi yaratmanız müthiş oldu gerçekten.

Perşembe günü yeni bir adıma başlayacağız, konuşup tartışacağız. Aynı gün ilk üç haftanın her yönden değerlendirmesini de yaparız. Bunun için lütfen notlarınızı alın atölyeye gelirken.

Sergi de olduğu gibi bir süre kalsın derim. Tekrar emekler ve yürekler için çok teşekkür. Cumhuriyet Bayramımız kutlu olsun.

Hepinize çok sevgiler

y a n a r

Where Are We? with Seppo Salminen

26 October 2025

Hello, everyone.

We saw Seppo off. He arrived in Helsinki, up north, a little while ago. He left quite pleased with what emerged from the workshop. In our work with him, we addressed our stance on the city and life. We tried to create a critical scenario that connects us to ourselves and the city, using an image of ourselves and the background we had in mind. If we were to describe our work with a video, it would only be 5 seconds long.

We finished the first part with two steps that took place during Seppo's last week and the two weeks before that. On Seppo's last day, Oylum Öktem, Halit Yaşa Ersoy, Ahmet Beykan, Ayhan Böyür, and Hakan Tüzün Şengün evaluated the work done. Seppo connected with us both through his very personal talk about his own art and his demeanour in the studio. He really liked the atmosphere. Your works in the exhibition were also very meaningful and heartfelt. Thank you very much for your efforts. We all deserve to take a break until Thursday to clear our heads. We already have so many stories, our stories, our insights. Most importantly, it was wonderful to see all your energy come together, and it was truly amazing how you all internalised the workshop and created this atmosphere together once again.

On Thursday, we will take a new step forward, talking and discussing. On the same day, we will also evaluate the first three weeks in every respect. For this, please take notes when you come to the workshop. I suggest leaving the exhibition as it is for a while. Thank you for all your hard work and dedication. Happy Republic Day to all.

With much love to all of you,

y a n a r

Beyaz Odada Kirliler

Ahmet Atakan Keskin

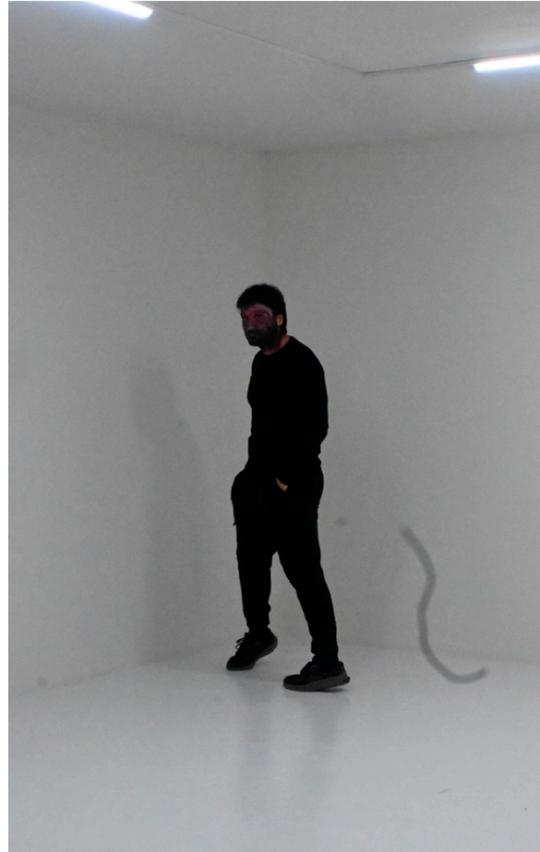
Beyaz bir odada çekilmiş bu fotoğraflar, bembeyazlığın içinde , beyaz çamaşırlarla, siyah bir bedeni gösteriyor. Bu beden; suratını, beyaz, kırmızı ve siyah boya ile boyamış, bu odada zıtlık yaratıyor. Bu zıtlık bienalde bulunan bu eserle, küçük çocuk çamaşırları ve yetişkinlere ait çamaşırların birleştirilmesi, konuşup hayatının sonunda bu odaya gelmiş bir benliği temsil ediyor. Yaşananlar yaşanmış, kıyafetler giyilmiş ve temizlikten kurtulmuş. Burada odasını inceliyor ve ne olduğuna ne olmaya devam edeceğine karar veriyor. Birden fazla fotoğrafta incelemeye devam ettiği mimikler yapıyor. Eninde sonunda, sonuna ulaşmış bir benlik olarak burada var oluyor.

The Impure in the White Room

Ahmet Atakan Keskin

These photographs, taken in a white room, show a black body among whiteness, surrounded by white laundry. This body, with its face painted in white, red, and black, creates a contrast within the room. Through this work exhibited at the biennial, this contrast—formed by combining children's laundry with adults' clothing—represents a self that has lived, spoken, and arrived in this room at the end of its life. What has been lived has been lived, the clothes have been worn and freed from cleanliness. Here, the self examines the room and decides what it is and what it will continue to become. Across multiple photographs, it continues this examination through changing facial expressions. In the end, it exists here as a self that has reached its conclusion.

İrite Edici

Alım Yıldırım

Video (0:11 dk)

2025

Video için QR kodu
QR code for the video

Beşiktaş'taki bu saatin üzerinde, "SAATİMİZ BAKIMDADIR." yazıyor.

Bu saat uzun yıllardır bu şekilde ve bakımda olmadığı da aşikar. Aynı saat, aynı yazı ile Kadıköy'de de birkaç tane mevcut. Şehrin çeşitli noktalarında bakımda denilen ama bakımda olmayan saatler olması yoluyla bu iş, gerçekliği sorguluyor.

Bu saatler şehre, Ayasofya kapısının branda ile kaplanarak üzerine "YERİNDE KORUNMAKTADIR" yazılması ile çok benzer bir yalan söylüyor. O kapı da tıpkı bu saat gibi bakımda veya koruma altında değil, sadece saklanıyor.

"Bu durum beni çok rahatsız ediyor. Tam da bu yüzden onun beni irite ettiği gibi ben de onu sallayarak onun 'irite edicisi' olmak istedim."

Irritating

Alım Yıldırım

Video (0:11 min)

2025

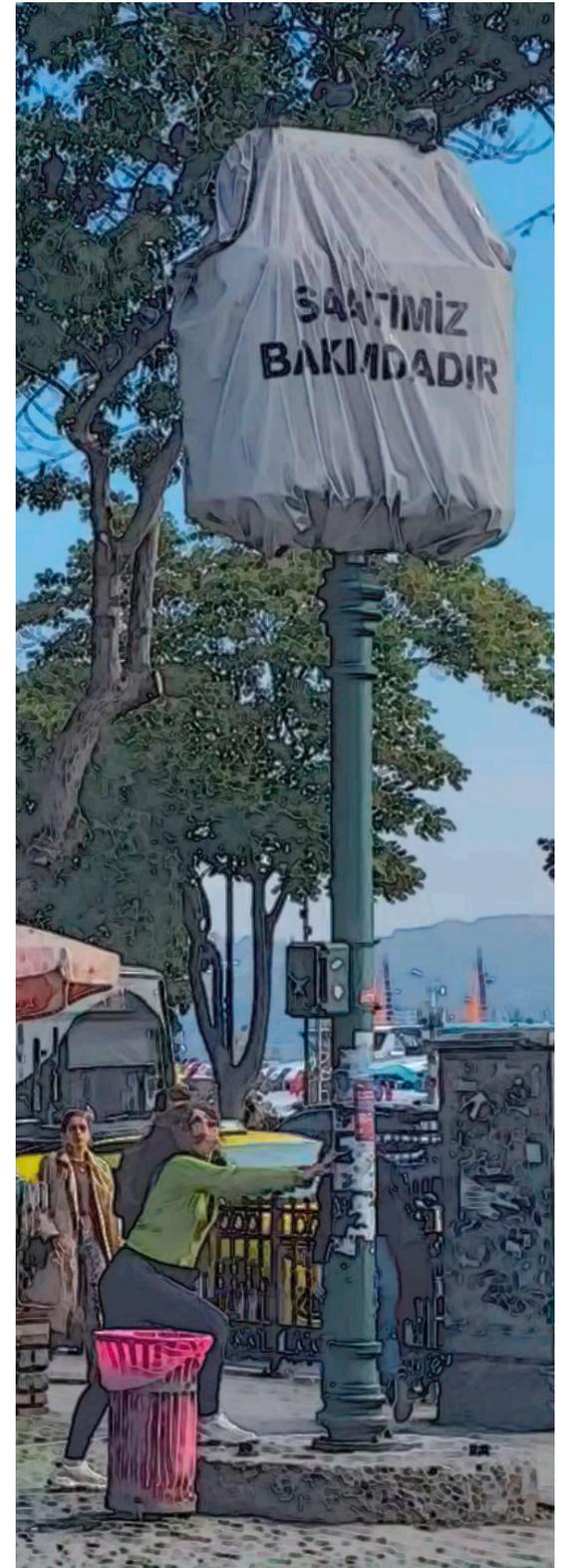

On this clock in Beşiktaş, it says "OUR CLOCK IS UNDER MAINTENANCE."

It has been like this for many years, and it's clear that it's not actually under maintenance.

This is a lie that's very similar to the one told by the wrapped door of the Hagia Sophia, with the sign "IT IS BEING PROTECTED IN ITS PLACE." It's not under maintenance or protection, it's just being hidden.

This frustrates me a lot. That's why, just as it irritates me, I wanted to shake it, disturb its comfort, remind it that time is passing, and become its 'irritant.'

Savruluş

Alperen Kurumaz

Bir şekilde zaman ilerlemekte, bir yoldayız. Amacımız kendimizi bulmak ve sürecin içinde olmak. Yolda oldukça kendimizi keşfediyoruz, kendimizi tanıyoruz. Bu işler zaman alıyor belli. Almalı da çabuk gelen çabuk gider.

Çok fazla görüş var herkesin, hepsi üzerimde, yönlendirmeye çok müsait. Dinlemek kendimden vermek mi, dinlememek küstahlık mı? Omzumda büyüklerimin beklentileri, kalbimde isteklerim, bir savruluş içerisinde.

Dispersal

Alperen Kurumaz

Somehow, time keeps moving forward, and we are on a path. Our goal is to find ourselves and to be present within the process. As long as we remain on the road, we keep discovering who we are, getting to know ourselves. These things take time — and they should. What comes quickly, leaves just as quickly.

There are so many opinions, everyone has one. They all weigh on me; I am so easily steered. Is listening a way of giving something away from myself, or is not listening a form of arrogance? The expectations of my elders rest on my shoulders, my own desires live in my heart, and I find myself drifting in between.

SAVRULUŞ

Dispersal

Performans işi için çıkartılan ve dağıtılan kartvizit, 2025
Cards Produced and Distributed for Performance Artwork, 2025

“Savruluş” videosundan kareler
Images from the video “Dispersal”

Oluşun Silueti

Artiona Dushi

Siyah-beyazın dramatik dilinde hayat bulan bu kompozisyon, bir insanın kendi geleceğini tasarlarken verdiği o devasa sessiz savaşı anlatıyor. Duvara yansıyan silüet, sadece fiziksel bir beden in izdüşümü değil; hayalleri, kaygıları ve azmiyle harmanlanmış bir ruhun manifestosu gibi duruyor. Genç kızın profili, duvarda asılı duran soğuk mimari çizgilerin üzerine bir ruh üflüyor; binalar canlanıyor, planlar birer yaşam alanına dönüşüyor.

Geçmişin Mirası, Geleceğin Taslağı

Duvardaki her bir kağıt parçası, her bir eskiz ve alınan her bir not, aslında zihinsel bir labirentin durakları. "O proje bitecek!" cümlesi bir emirden ziyade, kendine verilen bir söz, karanlığın ortasında parlayan bir yemin gibi yankılanıyor. Gölgenin bir binanın keskin hatlarıyla birleştiği o nokta, bireyin dış dünyayı inşa etmeden önce kendi iç dünyasını nasıl bir titizlikle kurguladığının kanıtı. Burada sadece beton ve demir değil; sabır, uykusuz geceler ve sarsılmaz bir inanç üst üste konuluyor.

Sessizliğin En Gür Sesi

Bu kare, bir kararın verildiği o "kırılma anını" donduruyor. Etrafındaki kaotik kağıt yığına inat, kızın duruşundaki dinginlik, fırtınanın merkezindeki o mutlak huzuru anımsatıyor. Kendini bir gölge olarak izlemek, insanın kendi yaşamına dışarıdan bir gözlemci gibi bakmasıdır. O, şu an kendi hayatının hem izleyicisi hem de mutlak yaratıcısı. Işık arkadan vururken, karanlıkta kalan silüet aslında en aydınlık fikirlerin koruyuculuğunu yapıyor. Bu görüntü, bir mesleğe hazırlanan bir öğrenciden fazlasını; kendi varoluşunu rasyonel bir düzleme oturtmaya çalışan bir özneyi betimliyor. Genç kızın parmağını çenesine götürdüğü o an, bir planın zihninde netleşmeye başladığı sessiz bir odaklanmayı yansıtıyor.

Silhouette of Becoming

Artiona Dushi

This composition, brought to life in black and white, tells the story of that immense, silent struggle one undergoes while designing their own future. The silhouette reflected on the wall is not merely the projection of a physical body; it stands as the manifesto of a soul blended with dreams, anxieties, and perseverance. The young girl's profile breathes life into the cold architectural lines hanging on the wall.

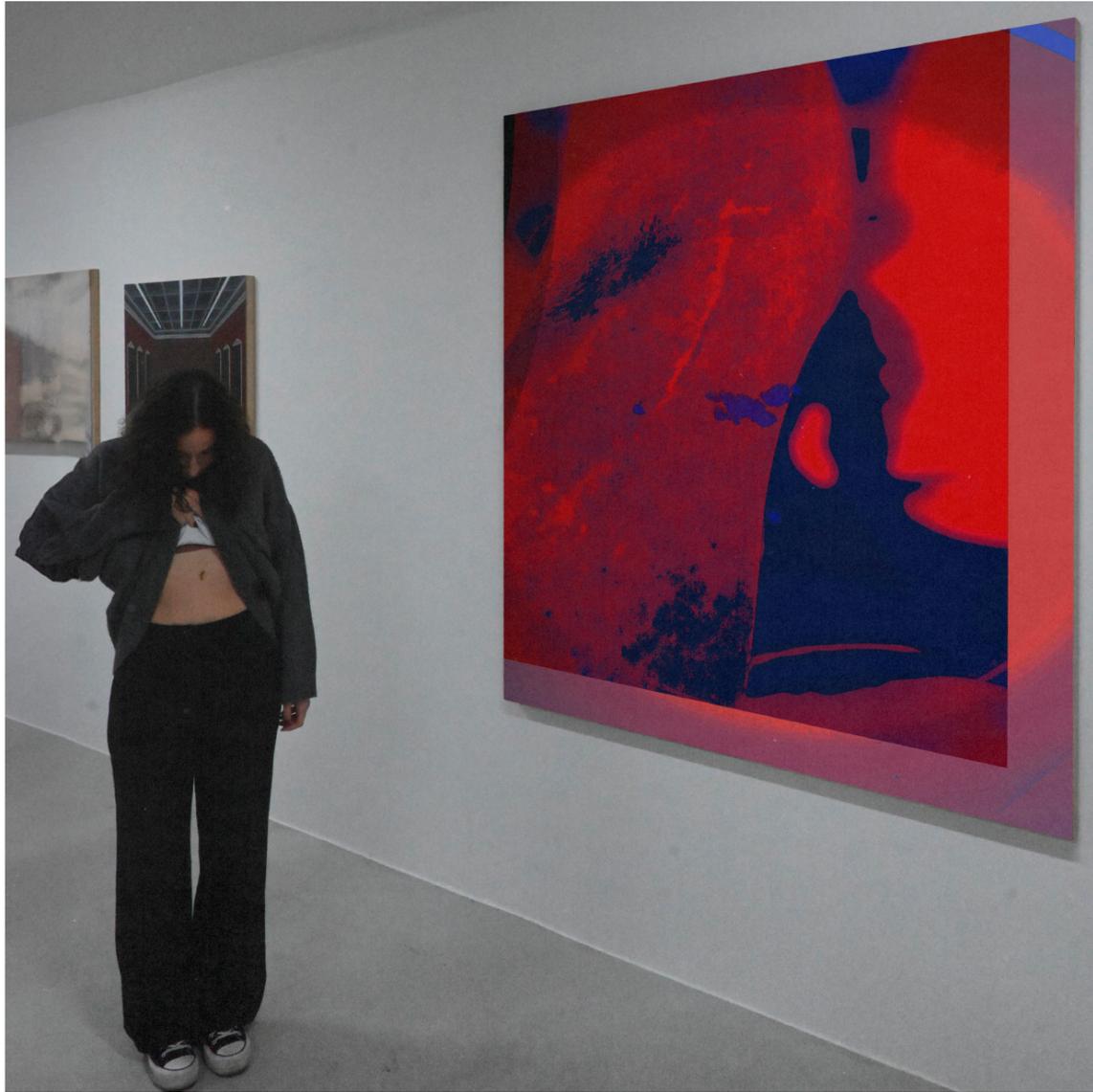
Legacy of the Past, Blueprint of the Future

Each scrap of paper, every sketch, and every note taken on the wall are, in fact, stops within a mental labyrinth. The phrase "This project will be finished!" is less a command and more a promise made to oneself. The point where the shadow merges with the sharp lines of a building is proof of how meticulously an individual constructs their inner world before building the outer one. Here, it is not just concrete and steel being stacked; it is patience, sleepless nights, and an unshakable faith.

The Loudest Voice of Silence

This frame freezes that "breaking point" where a decision is made. In defiance of the chaotic pile of papers surrounding her, the stillness in the girl's posture evokes the absolute peace at the eye of a storm. To watch oneself as a shadow is to look at one's own life as an outside observer. Here, she is both the spectator and the absolute creator of her own life. The silhouette remaining in the dark actually guards the brightest of ideas. This image depicts more than just a student preparing for a profession; it portrays a subject striving to place their own existence onto a rational plane. The moment she rests her finger on her chin reflects a quiet focus as a plan begins to crystallize in her mind.

Yara İzlerinin Estetiği

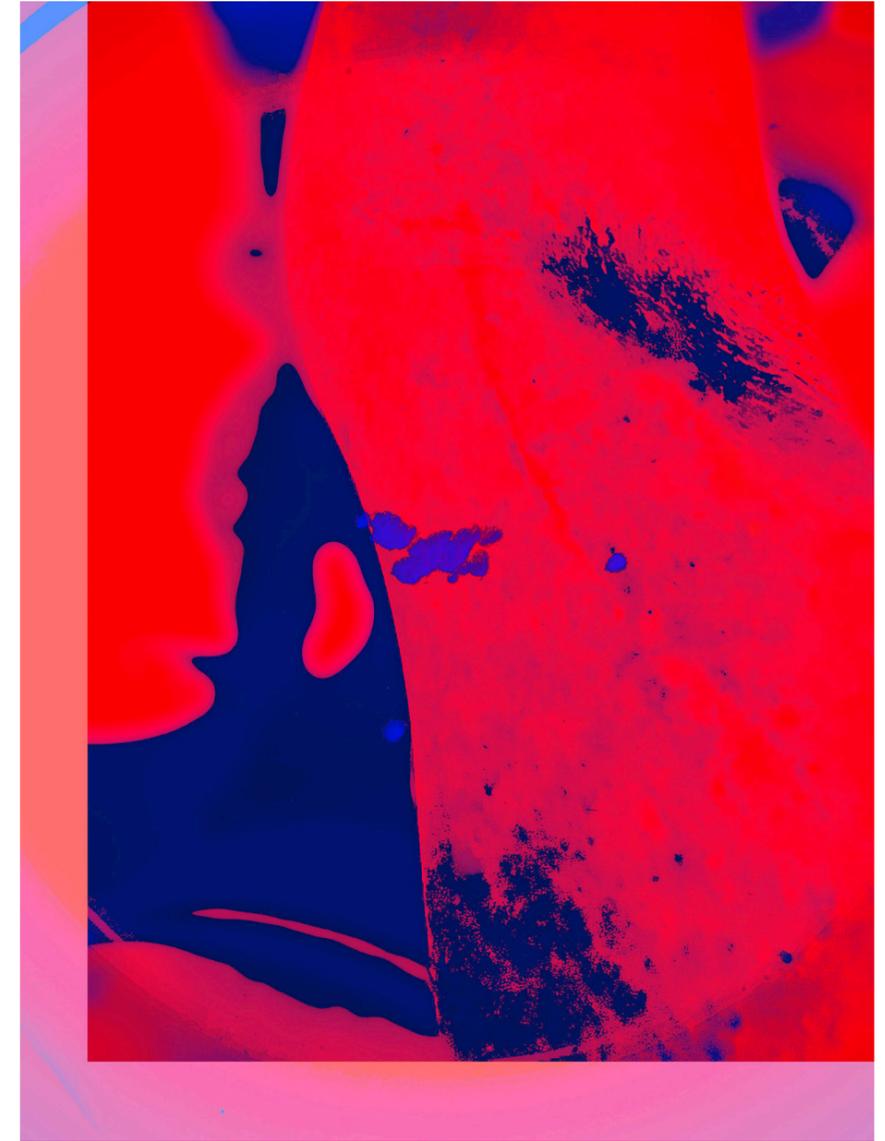
Asya Yurttas

Bu iş, bedeni zamanın, acının ve iyileşmenin yaşayan bir arşivi olarak ele alır. Sanatçı, doğum lekesini ve ameliyat izini görünür kılarak onları kimlik ve dayanıklılığın kişisel simgeleri olarak yeniden sahiplenir. Bedene dijital olarak yerleştirdiği kırmızı, soyut bir yüzey aracılığıyla içsel olan ile dışsal olan arasında; sıcaklık, utanç ve canlılık arasında görsel bir diyalog kurar.

The Aesthetics of Scars

Asya Yurttas

This work explores the body as a living archive of time, pain, and healing. The artist reveals her birthmark and surgical scar, reclaiming them as personal symbols of identity and resilience. By digitally placing a red abstract surface over the body, she creates a visual dialogue between the internal and external — between warmth, shame, and vitality. The Aesthetics of Scars challenges

Yara İzlerinin Estetiği, kusursuzluk yanılsamasını sorgular. Her iz, saklanması gereken bir kusur değil, varoluşun bir izi hâline gelir. İş, bedensel "kusurları" yaşamın tanıklıklarına dönüştürerek gerçek güzelliğin yaraların yokluğunda değil, onların kabulünde yattığını öne sürer. Saatleriyle kurduğu ritme gönderme yapar. Beşiktaş Su Saati, "geç mi kaldın?" diye sormaz; zamanı zaten akmakta olan bir şey olarak fark etmeye davet eder.

the illusion of perfection. Each mark becomes a trace of existence rather than a flaw to be hidden. The work transforms bodily imperfections into testimonies of life, suggesting that true beauty lies not in the absence of wounds, but in their acceptance.

Büyümüş De Küçülmüş

Başak Çimen

Bir zamanlar oyun oynamak için girilen bu alan, yetişkinlik ve ciddiyetin gölgesinde kalıyor. Ancak her adımda, içimizde hâlâ oynamak isteyen çocuğun sesi yankılanıyor. Çocukken büyümeyi istemek ve büyüdüğünde bir çocuk kadar özgür olmayı arzulamak...

Bu çalışma, büyümenin yalnızca sorumluluk almak değil, aynı zamanda içimizdeki çocuğu koruyabilme cesareti olduğunu hatırlatır.

Sergileme biçimi:

Dijital kolaj posterinin üzerine yerleştirilmiş şeffaf asetat katman ve bu katman üzerine yapıştırılmış çocuk çizimi formundaki stickerlar. Katmanlı yüzey, yetişkin kimliği ile çocukluk hafızası arasındaki örtüşme ve çatışmayı görünür kılar.

Grown Too Soon

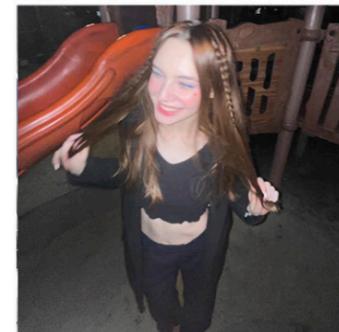
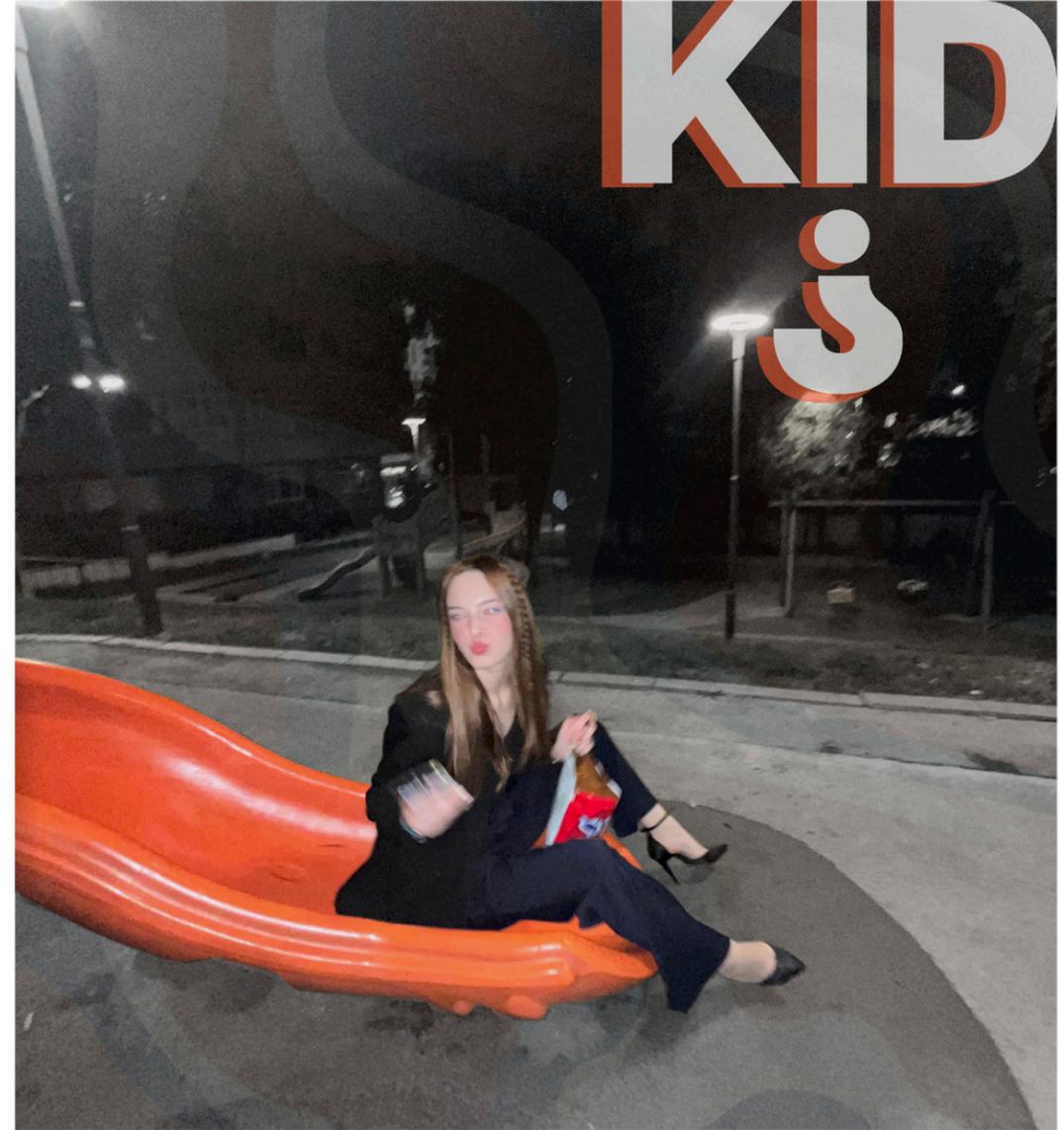
Başak Çimen

The place once entered to play now lingers in the shadow of adulthood and seriousness. Yet with every step, the echo of a child still longing to play remains. Wanting to grow up as a child, and later wishing to be as free as a child again...

This work suggests that growing up is not only about taking responsibility, but also about having the courage to protect one's inner child.

Exhibition format:

A transparent acetate layer placed over the digital collage poster, carrying stickers in the form of children's drawings. This layered surface reveals the overlap and tension between adult identity and childhood memory.

Dengenin Dengesizliği

Dila Ağüzüm

Video performans 0.10dk - Fotoğraf kolajı
kaykay

2025

Beden, kaykayın üstünde dengeyi ararken sürekli bir sarsıntı hâlinindedir. Her hareket, düşme ile durma arasındaki çizgide yeniden tanımlanır. "Dengenin Dengesizliği", bu arayışın kendisini görünür kılar: Dengenin kusursuz bir hâl değil, tekrar eden çabaların, küçük hataların ve geçici buluşların toplamı olduğunu hatırlatır.

Sanatçının bedensel bir deneyim üzerinden geliştirdiği bu performans, kişisel bir sembolden - kolundaki denge dövmesinden - yola çıkar. Zamanla bir hatırlatıcı işlevinden öteye geçen bu kelime, geçmiş ve bugünün kesişiminde, denge kavramının değişken doğasına işaret eder. Sanatçı için "denge", sabit ya da mükemmel bir hâl olmaktan ziyade, dengesizliklerin içinde şekillenen bir varoluş biçimidir.

Videoda, ilk ve son denemeler arasında geçen süreç, bedensel çabanın döngüsellikini ortaya koyar. Zamanın kısa bir kesitinde, denge arayışının sürekliliği hissedilir; her denge anı, bir sonraki sarsıntının habercisidir.

Bu performans, dengeyi bir sonuç olarak değil, varoluşun kendisi olarak ele alır. Zıtlıkların, düşüşlerin ve yeniden denemelerin içinde sürekli yeniden kurulan bir denge. Hiçbir zaman tam olarak bulunmaz, ama her seferinde yeniden var olur.

Imbalance of Balance

Dila Ağüzüm

Video performance 0.10 min - Photo collage
skateboard

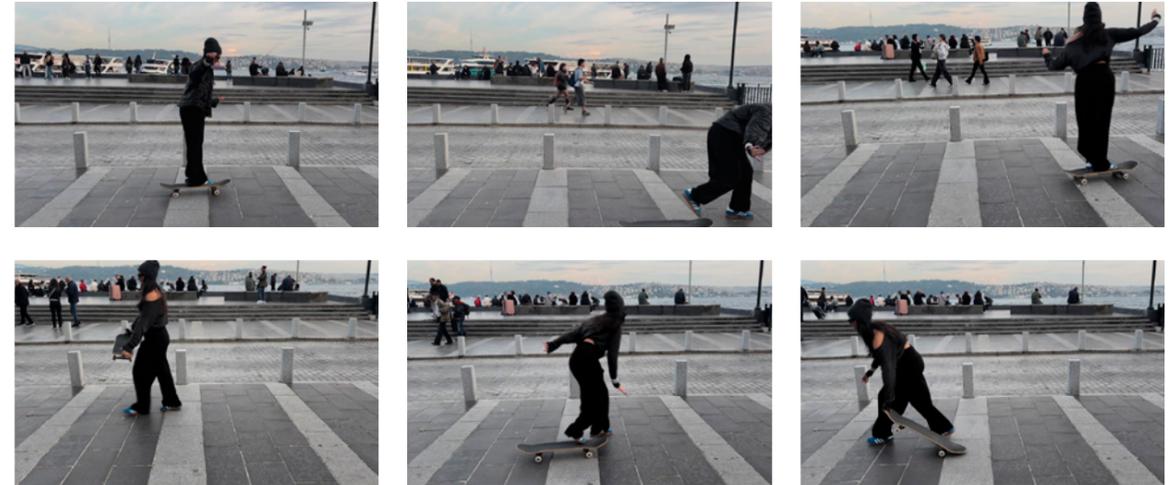
2025

As the body searches for balance on the skateboard, it remains in a constant state of tremor. Each movement is redefined along the line between falling and stillness. The Imbalance of Balance makes this very search visible: It reminds us that balance is not a state of perfection, but the sum of repeated efforts, small mistakes, and fleeting alignments.

Developed through a bodily experience, this performance stems from a personal symbol - the word balance tattooed on the artist's arm. Over time, this word has transcended its role as a simple reminder, pointing instead to the shifting nature of balance at the intersection of past and present. For the artist, balance is not a fixed or ideal state, but a way of being shaped within instability.

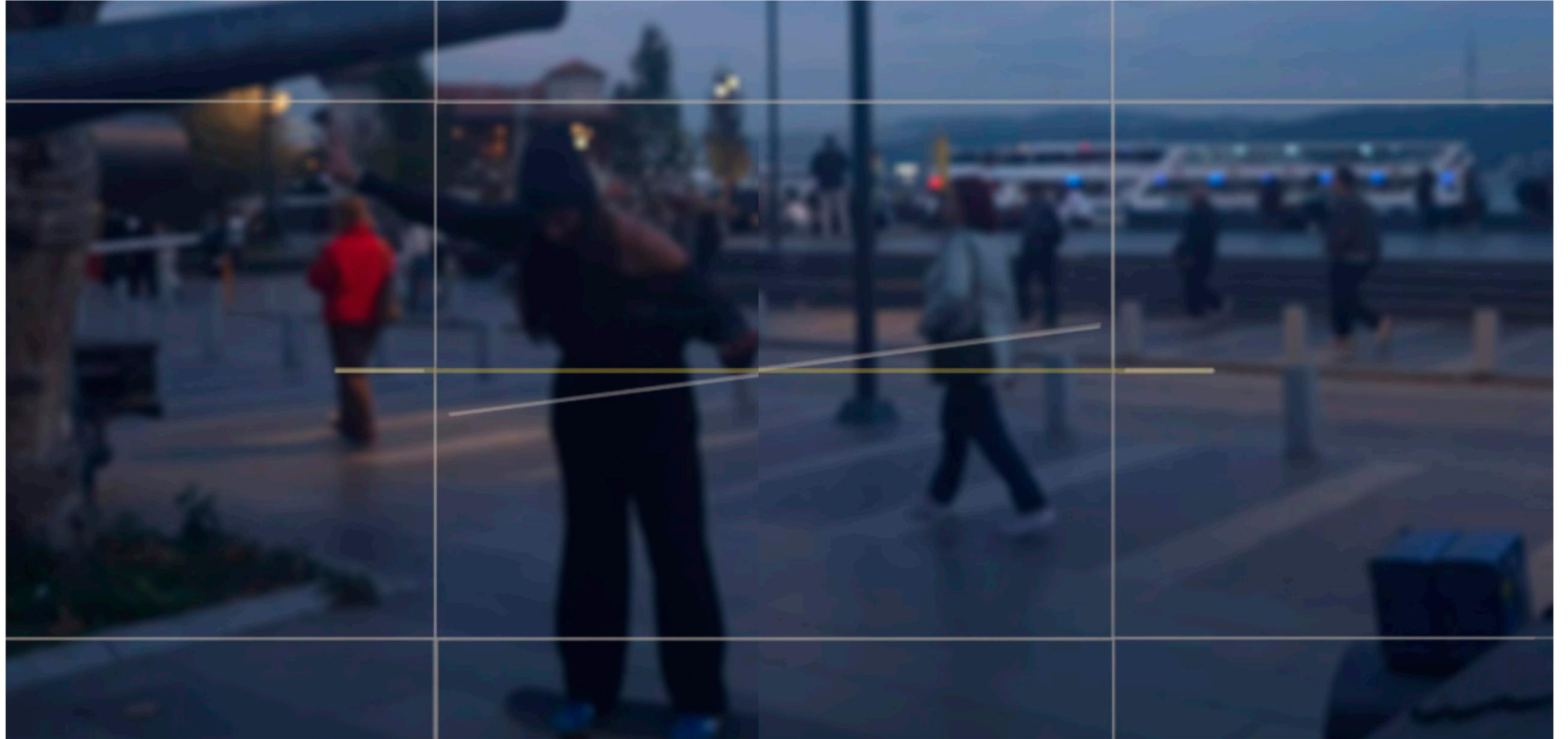
In the video, the process between the first and last attempts reveals the cyclical nature of physical effort. Within a brief moment in time, the continuity of the search for balance is felt - each balanced instant becomes a precursor to the next tremor.

This performance approaches balance not as an outcome, but as a mode of existence. A balance that is constantly reformed through contrasts, falls, and renewed attempts. Never fully attained, yet always re-emerging.

Video performans 0.10 dk
Video performance 0.10 min

Fotoğraf kolajı
Photo collage

Eşik . Sapma . İçsel Themis

Elif Aysu Solak

Fotoğraf, 2025

Bu çalışma, Adalet Sarayı'nın anıtsal ve simetrik mimarisini bir sorgulama düzlemi olarak kullanır. Yukarıdan konumlandırılmış, Tanrısal Bakış perspektifini taklit eden kadraj, mekânı hem bir yargı merkezi hem de Otoritenin kendi varlığını pekiştirmek için çizdiği katı sınırların bir temsili olarak sunar. Merdivenlerin ve Themis figürlerinin tam ortasında duran bu mekânsal düzenleme, bireyin Hiyerarşik Düzen karşısındaki kritik konumunu görselleştirir. Fotoğrafın merkezinde yer alan figür, ikilik halinin ontolojisini temsil eder. Rasyonel bir evrenin mantıksal yapıları içinde hapsolmuş sezgisel bir bilincin tezahürüdür. Figür, bu soğuk rasyonel düzene uyum sağlayıp sağlamama kararının eşliğindeki kendini sürekli yargılama ve içsel sınırlandırma süreçleriyle tüketilmiş bir varoluşu simgeler. Mekânın ağırlıklı olarak toprak ve nötr tonları içinde ancak dikkatle bakınca fark edilebilen kırmızı kıyafet, bu düzenin içindeki Kızıl Sapma'yı işaret eder. Bu renk, düzeni kabullenme zorunluluğu ile onu altüst etme kararını simgeler. Otorite ile figür arasındaki ilişki, sürekli bir gerilimin eşliğinde konumlanmıştır. Figürün sırtı dönük olarak merdivenlerin eşliğinde konumlanması, sadece fiziksel değil, kronolojik bir eşikte duruşu da ifade eder: çocukluk ve yetişkinlik, düzen kurma ve düzeni alt üst etme kararı arasındaki kritik an. Geriye dönmüş, tehditkâr ve "senin farkındayım" hissiyatını taşıyan yukarıya yönlendirilmiş bakış, bu gerilimin en keskin ifadesidir. Bu edim, Panoptik Gözetim sistemine bir yanıttır. Sorgulanan temel soru şudur: Bize bakan bu göz, harici bir Tanrı mı, Yargıç mı, Büyük Birader mi yoksa bireyin kendi kendini yargılama pratiği mi?

Threshold . Deviation . the Inner Themis

Elif Aysu Solak

Photograph, 2025

This work uses the monumental and symmetrical architecture of the Courthouse as a plane of inquiry. The frame, positioned from above and imitating a God's-eye view perspective, presents the space not merely as a center of judgment but also as a representation of the rigid boundaries drawn by Authority to reinforce its own existence. The spatial configuration, located precisely at the center between the staircases and the figures of Themis, visualizes the individual's critical position in relation to the Hierarchical Order. The figure placed at the center of the photograph represents the ontology of duality: the manifestation of an intuitive consciousness trapped within the logical structures of a rational universe. The figure symbolizes an existence consumed by continuous self-judgment and inner self-limitation, standing at the threshold of deciding whether or not to conform to this cold rational order. The red garment, barely perceptible within the predominantly earthy and neutral tones of the space, signifies the Crimson Deviation within this order. This chromatic configuration symbolizes the moment of decision between the obligation to accept the order and the act of overturning it. The figure's position, with her back turned at the threshold of the stairs, expresses not only a physical but also a chronological threshold: the critical moment between childhood and adulthood, between establishing order and choosing to subvert it. The backward, upward-directed gaze that carries a threatening awareness, "I am aware of you" is the sharpest articulation of this tension. This gesture constitutes a response to the Panoptic Surveillance system. The fundamental question being interrogated is this: is the eye that watches us an external God, a Judge, Big Brother, or the individual's own practice of self-surveillance?

Arayış

Elvin Tavşancıl

Dijital fotoğraf döngüsü, 2025

"Arayış" projesi, bireyin dünyayı algılama biçimini beden, renk ve duyular üzerinden araştıran bir fo-toğraf serisidir. Proje, belirli bir mekân kullanmak yerine, yalnızca renkli yüzeyler önünde konum-lanan beden parçalarıyla var olur. Çalışma, "yer bulamama" hâlini bir eksiklik değil, bir geçiş alanı, bir keşif süreci olarak ele alır.

Renk ve beden arasındaki ilişki, duyuların içsel bir temsilini oluşturur. Bu parçalanmış beden-ler, yeniden inşa edilmekte olan bir bütünlüğün göstergesidir. Her renk, bir duyuya karşılık gelmekle birlikte, aynı zamanda o anda hissedilen bir duygusal katmanı da taşır. Bu fotoğraflarda beden, bir yere ait olmadan, algının sınırlarını renkler üzerinden yeniden çizer.

Karton yüzeylerde açılan çerçeveler, hem hayatın sınırlarını hem de bireyin bu sınırlar içindeki hareket alanını temsil eder. Her açıklık, sanatçının bedeninin ölçülerine göre açılmıştır; bu nedenle çalışma, yalnızca bir temsil değil, aynı zamanda bedeninin mekâna açılan gerçek boyutlarıyla doğrudan ilişki kurar. Bu çerçeveler, bedeni hem sınırlar hem görünür kılar; yaşamın çizdiği sınırların içinde kalma ve o sınırları aşma arasındaki gerilimi görselleştirir.

"Arayış", izleyiciyi de bu sınırların ötesine bakmaya davet eder. Renk yüzeyleri, birer arka plan olmaktan çıkarak algının ve benliğin duygusal alanlarını temsil eder. Kaybolmakla bulunmak arasında süregelen bu süreçte, beden kendini yeniden tanımlarken görünür hâle gelir.

Seeking

Elvin Tavşancıl

Digital Photo Loop, 2025

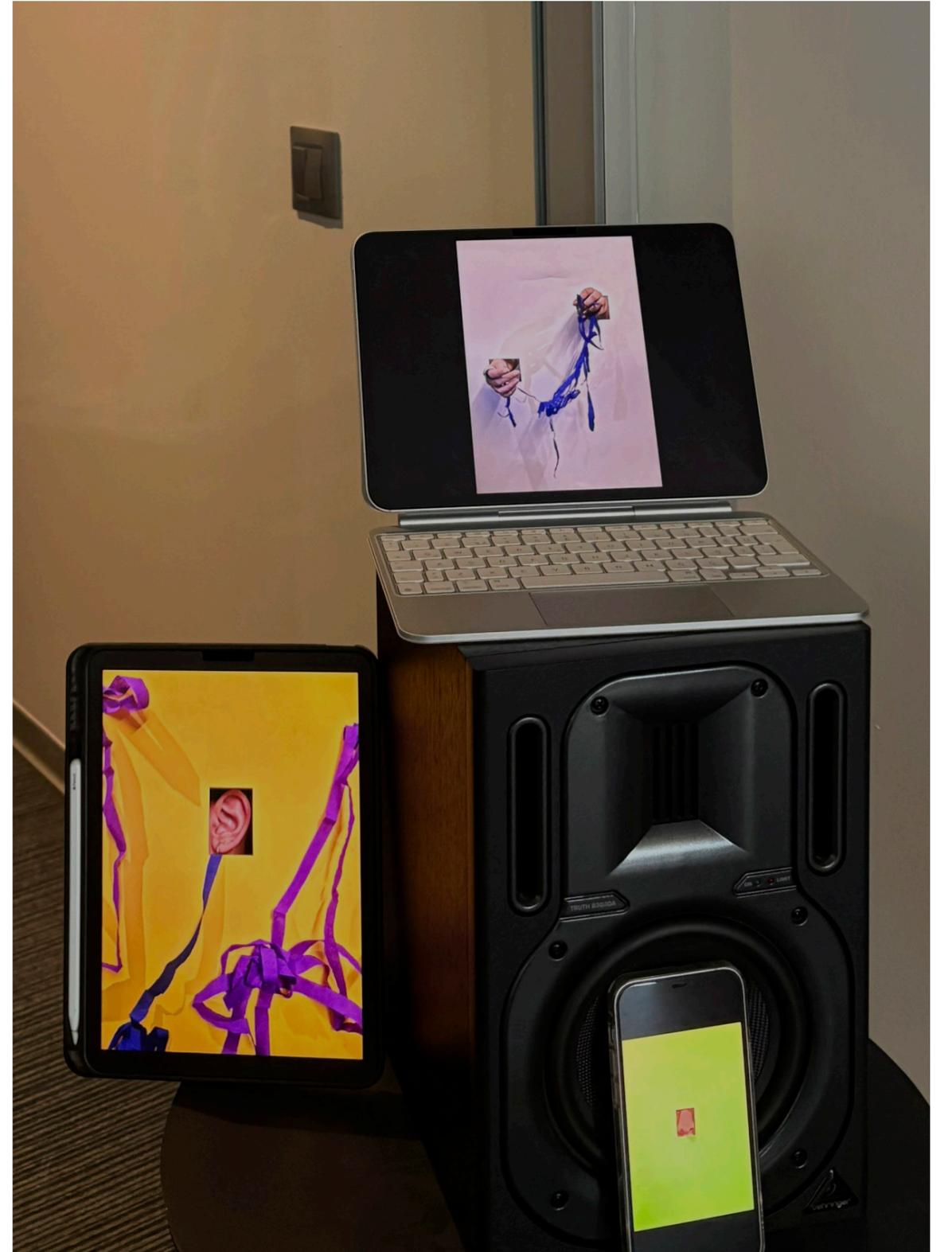
"Seeking" is a photography series that explores how individuals perceive the world through body, color, and senses. Instead of using a specific space, the project exists through fragments of the body placed in front of colored surfaces. It approaches the feeling of "not belonging" not as a lack, but as a space of transition and discovery.

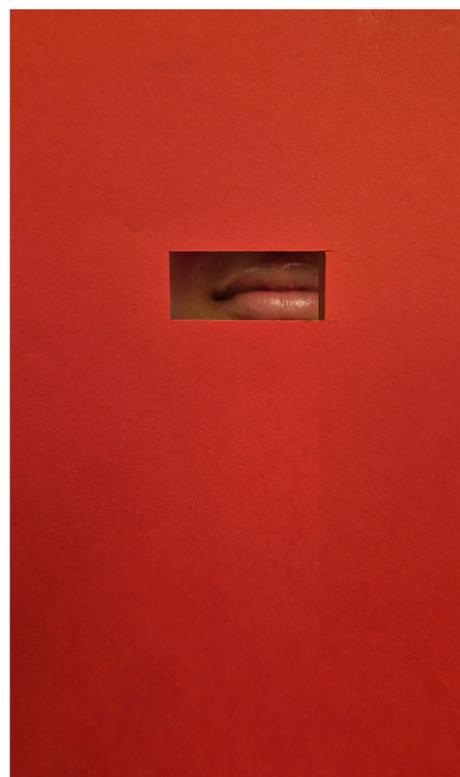
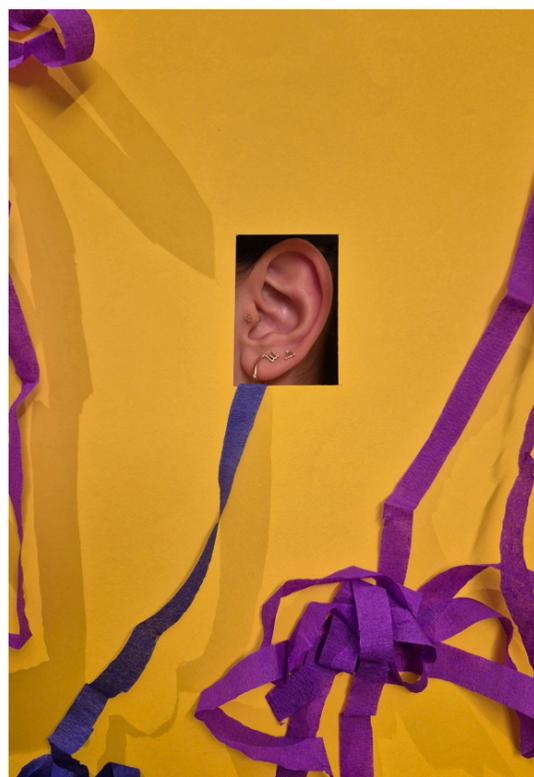
The relationship between color and body forms an inner representation of the senses. These fragmented bodies reflect a process of reconstructing wholeness. Each color corresponds to a sense while also expressing an emotional layer felt in that moment. In these photographs, the body redraws the limits of perception through colors, without belonging to a fixed place.

The frames opened on cardboard surfaces represent both the boundaries of life and the individual's movement within them. Each opening is cut according to the artist's own body measurements, creating a direct connection between the body and space.

These frames both limit and reveal the body visualizing the tension between staying within life's boundaries and attempting to cross them.

"Seeking" invites the viewer to look beyond these boundaries. The color surfaces become more than backgrounds; they represent emotional dimensions of perception and self. Between being lost and being found, the body becomes visible as it redefines itself.

Deney: İçsel Diyalog

Fatıma Sude Yıldırım

Video, 00:10:00

2025

Bu çalışma, hayatta deneyim yoluyla gerçekleşen bir arayışı konu alır. Cevaplardan çok soruların, sonlardan çok süreçlerin önem kazandığı bir alan yaratır. Deneme, yanılma ve yeniden deneme hâli, hem tematik hem de biçimsel düzeyde eserin merkezindedir. Kadrajın dışında konumlanmış iki farklı ışık kaynağı, iki ayrı personayı temsil eder: Biri, renkli, yumuşak ve sınırları belirsiz atmosferiyle duygusal ve sezgisel benlik; diğeri ise keskin, tanımlı ve kontrollü yapısıyla akıl ve düzen arayışı. Beden, bu iki ışığın arasında yer alır; nesnelere ve ışıkla kurulan etkileşim, bir diyalog alanı oluşturur.

Experiment: Inner Dialogue

Fatıma Sude Yıldırım

Video, 00:10:00

2025

This work explores the pursuit of understanding through lived experience. It creates a space where questions matter more than answers, and processes take precedence over conclusions. The state of trial, error, and reattempt lies at the core of the work, both thematically and formally. Two distinct light sources positioned outside the frame represent two different personas: one, with its soft, colorful, and diffused atmosphere, embodies the emotional and intuitive self; the other, sharp, defined, and controlled, reflects the mind and its search for order. The body is situated between these two lights,

Video Qr

Yansıyan ışık yüzeye iki farklı gölge düşürür. Öznenin kendisi ve elinde tuttuğu nesnelere, arkada yer alan düz duvarda ikişer gölge oluşturur. Bu gölgeler, ışıkla temsil edilen kişilerin izdüşümleridir. Böylece izleyici, videoda üç farklı benlikle karşılaşır. Bu benlikler arasındaki etkileşim, zıtlıklara rağmen bir uyum taşır; aralarında bir tür istişare gözlemlenir. Kırmızı ve sarı renkteki şeffaf, dairesel yüzeylerin hareketiyle ortaya çıkan devinim hâli, yeni anlam katmanları yaratır. Bu görüntü, bir sonuca ulaşmaktan çok süregelen bir arayışın, denemeye devam etme hâlinin görsel kaydına dönüşür.

forming a dialogue through its interaction with light and objects. The reflected light casts two separate shadows onto the surface. The subject and the each objects held in hand, project dual shadows on the flat wall behind. These shadows are the projections of the personas represented by the lights. In this way, the viewer encounters three distinct selves within the video. Despite their contrasts, the interactions between these selves reveal a sense of harmony a kind of inner consultation. The movement created by the shifting translucent red and yellow circular surfaces introduces new layers of meaning. Rather than aiming for resolution, the image becomes a visual record of an ongoing search, a state of continual experimentation and becoming.

Stopmotion video sahnesi, 1/8
Stopmotion video scene, 1/8

Henüz, Ben

Ferhan Hurşit Döner

Bu proje, bir köprüyü fiziksel bir geçiş yapısından ontolojik bir duraksama anına dönüştürüyor. Bu, iki kıyıyı birbirine bağlayan sıradan bir ulaşım aracı değil; oluş halinin aslı kaldığı tekinsiz bir araftır.

Ağaçların üzerime kapanıp karanlık bir tünel ördüğü bu arafta, zaman doğrusal akmaz; kendi üzerine katlanır ve beni parçalara ayırır.

Bu kare, tek bir anın değil, bölünmüş bir bilincin ıstırabını taşır:

Arkamda geçmiş duruyor; beni bu noktaya iten, ayak sesleri duyulan ama dönüp bakılması imkansız olan geçmiş. Ensemde somut bir ağırlık gibi duruyor; silinmez, sökülüp atılamaz.

Önümde ise bakışlarımın sabitlendiği gelecek uzanıyor. Ancak beklenen netlikten yoksun; sise karışıp eriyen, formunu yitiren ve giderek şeffaflaşan bir hayalete dönüşmüş durumda. O artık bir vaat değil, çözümlü giden bir ihtimal.

Ve ben... arkamdaki bu katı gerçeklik ile önümdeki o silik belirsizlik arasına sıkışıp kaldım.

Yere vuran çizgili ışık, yalnızca durduğum yeri, şimdiyi aydınlatıyor. Sırtımdaki yükü o çizgilere çivilenmiş kalmak bir teslimiyet eylemi değil; zamanın akışına karşı kurulmuş bir tuzaktır. Ne arkadaki o ağır yüke dönebilirim, ne de önümdeki o silik hayalete dokunabilirim.

Yolun sonu yok; sadece o sonsuz duraksama var. Zamanın bu kör düğümünde, varoluşum tek bir yarım cümleye sığmıyor:

Henüz, ben... buradayım.

Yet, I

Ferhan Hurşit Döner

This project transforms a bridge from a structure of physical transition into an ontological moment of pause. This is not a mere means of transportation connecting two shores; it is an uncanny limbo where the state of becoming remains suspended.

In this purgatory, where trees close in over me to weave a dark tunnel, time does not flow linearly; it folds upon itself, fragmenting me.

The frame holds the agony not of a single moment, but of a split consciousness:

Behind me stands the past; pushing me to this point, its footsteps audible but impossible to look back at. It rests on the nape of my neck as a concrete weight; indelible, irremovable.

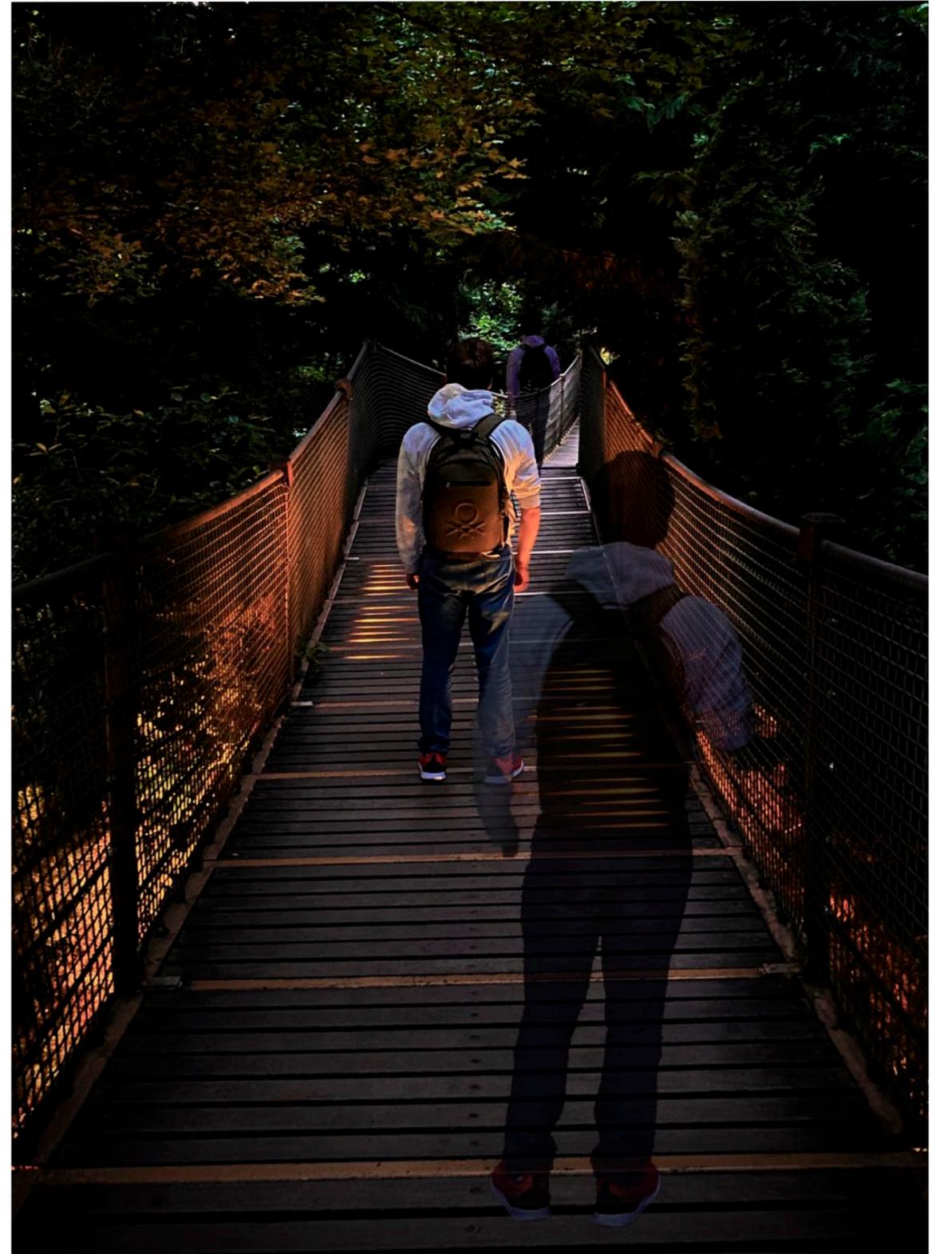
Before me lies the future; where my gaze is fixed. Yet, it lacks the expected clarity; it has turned into a ghost, dissolving into the mist, losing its form, and becoming increasingly transparent. It is no longer a promise, but a dissolving possibility.

And I... am trapped between this solid reality behind me and that faint uncertainty before me.

The striped light striking the ground illuminates only where I stand, the now. To remain nailed to those lines with the burden on my back is not an act of surrender; it is a tripwire set against the flow of time. I can neither return to the heavy burden behind nor touch the faint ghost ahead.

There is no end to the road; there is only that infinite pause. In this blind knot of time, my existence takes refuge in a single, incomplete sentence:

Yet, I... am here.

Sınırlar

Gamze Şehla

Sınırlar (Boundaries), 2025
Gamze Şehla
Teknik: Fotoğraf (Dijital baskı)

Sınırlar
Bu fotoğrafta okuluma, korkularımın ardında konumlanarak çektim. Korkular benim için bir hapisane metaforuna dönüştü. Hapisane, dışarıdan görünmeyen ancak içimde varlığını sürdüren sınırların bir temsili.
Benim için mutluluk ya da mutsuzluk geçici duygular olabilir; ancak içsel tutsaklık hissi kalıcıdır. Ellerimin zincirlerle bağlı olması, kendimi dönüştürmek için kırmaya çalıştığım içsel bağları simgeler. Ellerimdeki karanlık izler ise bu mücadelenin bıraktığı izleri — yıpranmışlığı ve tükenmişliği görünür kılar.
Günlük yaşamımda neşeli ve umursamaz bir tavır sergileyebilirim; ancak bu çalışmayla, bu görünür mutluluğun ardında saklı kalan ve çoğu zaman kimseye paylaşmadığım duyguları açığa çıkardım.

Boundaries

Gamze Şehla

I took this photograph at my school, positioning myself behind my fears. Over time, these fears transformed into a metaphor for a prison. This prison represents the boundaries that are invisible from the outside yet persist within me.

For me, happiness or unhappiness may be temporary emotions; however, the feeling of inner captivity is enduring. The chains binding my hands symbolize the internal constraints I attempt to break in order to transform myself. The dark marks on my hands make visible the traces of this struggle — the exhaustion and wear it leaves behind.

Although I may appear cheerful and carefree in everyday life, through this work I reveal the emotions that remain hidden behind that visible happiness, emotions I rarely share with others.

Sadece Sanatçı

Irmak Döndüren

Sokak çekimleri; fotoğraf (A3 baskı olarak sergilendi) ve tek kanallı video (20 sn), 2025

Hayattaki konumumu düşünürken bu şiiri yazdım. Şiir bir fotoğraf- video serisine dönüştü. Şehrin en kalabalık caddelerinden birine kostüm gibi giydiğim rengarenk gündelik kıyafetlerim ve çocukluğu hatırlatan unicorn figürümle sokağa, neşeli bir protesto gibi çıkıyorum; şehrin akışının içinde kalabalığın ortasında yerimi arıyorum.

Just an Artist

Irmak Döndüren

Street recordings; photographs (exhibited as A3 prints) and single channel video (20 sec), 2025

Hayattaki Konumum

My Life Position

Annemin beni doğurduğu yaşıyım

I'm at my mothers age when she had me

Düzenli bir işim yok

I dont have a regular job

Öğrenci değilim

Im not a student

Bir evim ya da stüdyom yok

I dont have a house or a studio

Bir kedim bir kaplumbağam var

I have a cat and a turtle

Sevdiğim birkaç insan var

I have some people i loved

Ne bir yetişkin gibi ne bir çocuk gibi hissediyorum

I dont feel like an adult or a child

Belki özgürüm

Maybe free

Belki sanatçı

Maybe an artist

Hayattaki Konumum: Perdenin Ötesi

Merve Gül Çakır

Dijital Kolaj, Mukavva üzerine yapıştırma

2025

Bu fotoğraf, benim hayallerime ulaşma yolculuğumu ve bu yoldaki sarsılmaz kararlı tutumumu anlatıyor. Aynı zamanda, "Ben Kimim?" projemde tanımladığım mesafe ve şeffaflık kavramlarının bir devamıdır.

Bu fotoğrafı Karaköy'de, yağma yapı olan bir kafede çektim. Bu sert ve köklü kentsel mekan, yolculuğumun karmaşık ve engellerden oluşan zeminini simgeler.

Proje; Hedef, Engel ve Aksiyon olmak üzere üç temel felsefi kavram üzerine kurulmuştur:

Merdivenler, daima göz hizamda tuttuğum yüksek hedefleri ve ulaşmak istediğim başarıları temsil eder; bu, benim geleceğe olan bitmek bilmeyen hırslımın somut göstergesidir.

Tül Perde, bu hedeflere giden yolda karşılaştığım, kolayca yırtılabilecek kadar hassas ama göz ardı edilemeyecek kadar gerçek olan zorlukları ve engelleri sembolize eder.

Fotoğraftaki duruşum, bu engelin altından bilinçli bir şekilde eğilerek bakmaktır. Bu fiziksel eylem, zorlukları tanımaya olan içsel bağlılığı gösterir; ben bu engelleri görmezden gelmiyorum, onları geçip gitmeyi seçiyorum. Bu duruş, zorluklar karşısında duraksamadan, doğrudan hedefe odaklanma irademini ortaya koyar.

Bugüne kadarki başarılarım, o hedeflerin artık bana imkansız gelmediği hissini veriyor. Sonuç olarak, bu fotoğraf, benim azimle ilerlemeye ve tüm koşullar altında kendi yolumu açmaya odaklanmış nihai duruşumdur.

My Position in Life: Beyond the Curtain

Merve Gül Çakır

Digital Collage, mounted on Cardboard

2025

This photograph expresses my journey to reach my dreams and my unwavering determination on this path. It is also a continuation of the concepts of distance and transparency that I defined in my "Who Am I?" project.

I took this photograph in a cafe located in a historic masonry building in Karaköy. This rough and rooted urban space symbolizes the complex background of my journey, which is full of obstacles.

The project is built on three fundamental philosophical concepts: Goal, Obstacle, and Action.

The Stairs: They represent the high goals I always keep at eye level and the successes I strive to achieve. This is a concrete indicator of my endless ambition for the future.

The Tulle Curtain: It symbolizes the obstacles I encounter on the path to these goals. It represents challenges that are delicate enough to be torn easily, yet real enough that they cannot be ignored.

My Stance: My posture in the photo shows me consciously bending to look from under this obstacle. This physical action demonstrates my inner commitment to recognizing difficulties; I do not ignore these obstacles, but choose to move past them. This stance reveals my will to focus directly on the goal without hesitation.

My achievements so far give me the feeling that those goals are no longer impossible. In conclusion, this photograph is my ultimate stance, focused on moving forward with perseverance and carving my own path under all conditions.

Dijital Kolaj, Mukavva üzerine yapıştırma (148x210 mm)
Digital Collage, mounted on Cardboard (148x210 mm)

Neresi Burası?/ 220/170

Önder Bekel

Önder/188x80x92, Performans, Dolap

Size "Neresi burası" adlı performansımın bir görse-
lini göstereceğim. Bu iş, çok basit bir eylemden
doğdu aslında: Ofisimdeki, rafları söktüğüm bir
dolabın içine girdim... Ve orada, bir süre sadece
durmakla neyi düşündüğümü, neyi hissettiğimi
gözlemlerdim. Bu eylem, dışarıdan bakıldığında
sade görünebilir ama benim için çok katmanlı bir
sorgunun başlangıcıydı.

Where is This Place?/ 220/170

Önder Bekel

Önder/188x80x92, Performance, Cabinet

I want to share an image from my performance
called "Where Is This Place." It started with a very
simple action: I stepped inside an office cabinet
about 2.2 meters tall and 1.7 meters wide and I
stayed there for a while. The shelves had been re-
moved. I just stood there and tried to feel what it
means to be in that empty space. From the out-
side, it looks like a small gesture, but for me it
carries a lot of personal and emotional meaning.

Pat

Timuçin Erk

Bu çalışma, İstanbul Boğazı'nın iki yakasında konumlanan iki okul; biri babamın, biri benim; üzerinden bireysel bir ilişkiyi inceliyor. Bir fotoğrafta, bugün benim okumakta olduğum Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi'nin önündeyim; diğesinde, babamın okuduğu Selimiye Askeri Ortaokulu'nun önünde. Bu iki yapı, karşı kıyılardan neredeyse birbirleri ile konuşuyor gibi gözüküyor.

Her iki fotoğrafta da bir satranç tahtası var. Oynamayı babamdan öğrendiğim satranç, hem aramızdaki bağı hem de aramızdaki çekişmeyi ifade etmeyi amaçlıyor.

Bu çalışma, coğrafyanın, hafızanın ve mirasın birbirine nasıl bağlandığını; ve zıtlıklardan (siyah-beyaz, anarşist-komünist, antimiliter-militer, vb.) doğan sentezlerin diyalektik bir yansımasını ortaya koymayı hedefliyor.

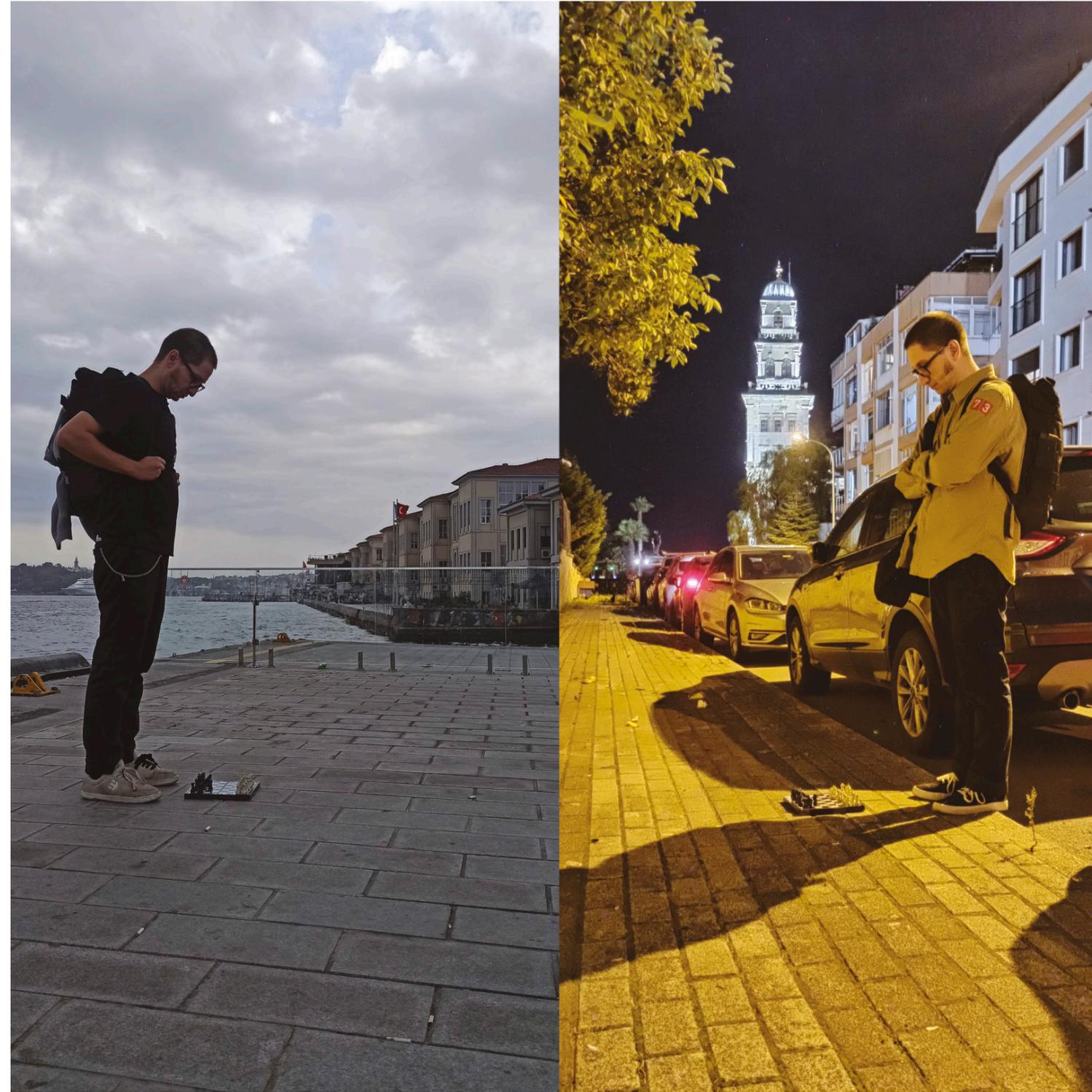
Stalemate

Timuçin Erk

This work explores a personal relationship through two schools located on opposite shores of the Bosphorus; one is my father's, and one is mine. In one photograph, I stand in front of Mimar Sinan Fine Arts University, where I am currently studying; in the other, I stand before Selimiye Military Middle School, where my father was once a student. From their opposing shores, these two buildings appear almost as if they are in conversation with one another.

In both photographs, there is a chessboard. Having learned to play chess from my father, the board is meant to express both the connection between us and the tension that has shaped our relationship.

This work aims to reveal how geography, memory, and inheritance are intertwined, and to present a dialectical reflection on the syntheses that emerge from oppositions: Black and white, anarchist and communist, anti-military and military, and beyond.

2025
21,5 x 21,5 cm
Foto-kolaj
Photo-collage

Tanışma Ritüeli

Yamaç Şenelmiş

video performans ve enstalasyon

yıpranmış erkek ceketi, toplanmış kentsel atıklar, video dokümantasyonu

"Bir şehrin kimliği çöpünde ve ona dokunan ellerde gizlidir." — Robin Nagle

Bu performatif jest, Jean Baudrillard'ın The System of Objects'te ortaya koyduğu gibi, çöpün yalnızca tüketimin artığı değil, anlamın en yoğunlaştığı nokta olduğu fikrinden beslenir. Kentin döngüsünde "atık" hâline gelen her nesne, aslında yaşamın görünmez izlerini tasır. Robin

Ritual of Acquaintance

Yamaç Şenelmiş

video performance and installation

worn-out men's jacket, collected urban debris, video documentation

"A city's identity is hidden in its trash and the hands that touch it." — Robin Nagle

This performative gesture is inspired by Jean Baudrillard's argument in The System of Objects that trash is not merely the residue of consumption, but the point where meaning is most concentrated. Every object that becomes "waste" in the urban cycle carries traces of life that are otherwise

Nagle'ın Picking Up kitabında aktardığı gibi, bir şehrin kimliği onun çöplerinde, o çöplere temas eden bedenlerde saklıdır.

Sanatçı bu iki yaklaşımı bir araya getirerek, kentin yüzeyine bedeniyle karışır; yürürken, dokunurken, toplarken, şehirle karşılıklı bir tanışma ritüeli gerçekleştirir. Ceplerine doldurduğu rastlantısal nesnelere, hem kendini hem de kenti yeniden tanımının maddi kalıntılarına dönüşür.

Ceket bu sürecin hem başlangıç hem de bitiş nesnesidir. Günün sonunda, şehrin yükünü taşımış bir bedenin sessiz tanığıdır. Askıya asılan ceket, artık yalnızca bir giysi değildir; cebindeki çöplerle birlikte, bir yürüyüşün ritmini, bir tanışmanın izlerini tasır. Askı, bu anlamda, bedenle şehir arasındaki alışverişin arşivi hâline gelir.

Video kaydı ise bu süreci görünür kılar; sanatçının yürüyüşü boyunca topladığı nesnelere, kameranın bakışıyla yeniden çerçevelenir. İzleyici, tıpkı sanatçı gibi, kentin atıklarından yeni anlamlar üretmeye davet edilir. Performans, böylece hem bireysel bir deneyim hem de kolektif bir okuma biçimine dönüşür. Her parça, her çöp, her duraklama, şehirle kurulan ilişkinin küçük bir itirafı gibidir.

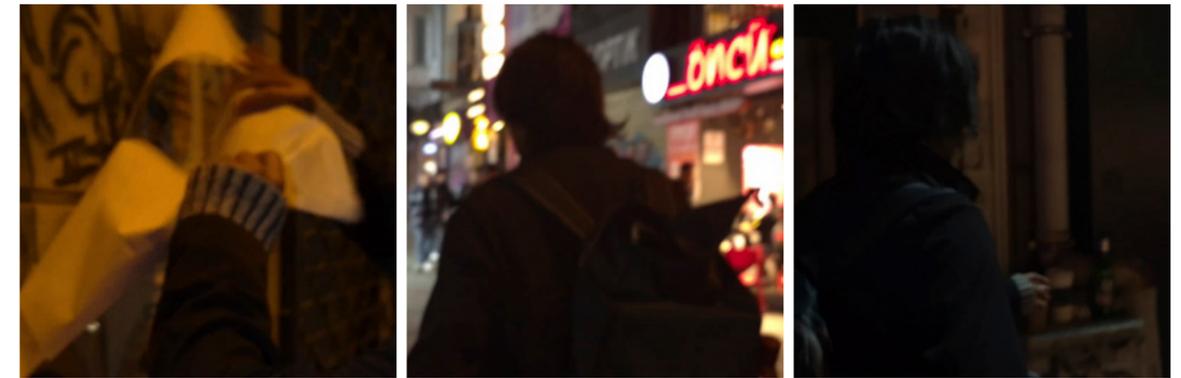
video performansın tamamı QR'da QR for full video performance

invisible. As Robin Nagle illustrates in Picking Up, a city's identity is embedded in its trash and in the hands that interact with it.

The artist merges these two approaches by immersing their body into the city's surface; walking, touching, and collecting, they enact a ritual of acquaintance with the city. The random objects placed into the jacket pockets become material remnants that both map the artist and reinterpret the city.

The jacket on a hanger functions as both the beginning and the endpoint of this process. By the end of the day, it silently witnesses a body that has carried the city's weight. Once hung, the jacket is no longer just a garment; filled with pocketed trash, it embodies the rhythm of a walk, and traces of encounters. The hanger transforms it into an archive of exchange between body and city.

The video documentation makes this process visible; the objects collected during the walk are reframed through the camera's gaze. Viewers are invited, like the artist, to generate new meanings from the city's detritus. The performance thus becomes both an individual experience and a collective mode of reading. Each piece, each scrap, each pause, is a small confession of the relationship established with the city.

Kalanlar

Zeynep Ateş

Fotoğraf, dijital baskı, 12x15cm

John Gray'in Kuklanın Ruhu'nda belirttiği gibi, özgürlük çoğu zaman yalnızca başka bir bağın içine düşmektir; ipleri kestikçe yeni bir yumağa dolanırız. Hem kendimizi tanımaya çalışırız hem de modern dünyanın görünmez denetim ağlarıyla yüzleşiriz.

İpler, zıtlıkların üretkenliğini merkezine alır: eskiyle yeninin, içsel dürtüyle dışsal kontrolün, özgürlükle bağımlılığın çarpıştığı bir diyalog yaratır. Bu çatışmalar, yalnızca kişisel bir deneyimin değil, çağdaş yaşamın ortak gerilimlerinin yansımasıdır. Her hareket, ipleri gevşetmekle sıkılaştırmak arasındaki ince çizgide gerçekleşir.

İplerin kesilmesi bir kurtuluş anı değil, sürekli yeniden bağlanma hâlidir. Bu bağlamda bu sahne, özgürlüğün tamamlanmış bir durum değil, kesintisiz bir süreç olduğunu öne sürer: bireyin kendini çözmeye çalıştıkça yeniden örülmesinin kaçınılmazlığını görünür kılar.

The Remnants

Zeynep Ateş

Photograph, digital print, 12x15cm

Freedom often amounts to falling into another set of bindings; as one string is cut, a new tangle forms. Here, the "string" functions both as a metaphor for the individual's effort to define themselves and for the invisible networks of control embedded in modern life.

The work centers on the productivity of contradictions: it creates a space where the old collides with the new, internal impulses confront external control, and freedom encounters dependency. These conflicts reflect not only personal experience but also the shared tensions of contemporary life. Every movement occurs along the fine line between loosening and tightening the strings.

The cutting of strings is not a moment of liberation but a continuous process of reattachment. In this context, freedom is not presented as a completed state but as an ongoing process.

Zeytin Ağacı?

Şeyma Kaya

"Her şey kendi öz yerine dönmeye çalışır."
 demiş Aristo.

Sinanpaşa asansörüne -2'den binen görevli abi de dedi ki, "İş yok, herkes memleketine dönecek, Kuran'da yazıyor bu."

Ağaçtan kopup salamura olmuş, kavanoz kavanoz, raf raf gezmiş zeytinleri aldım, toprağa sapladığım bir dala tutturdum. Ben de oradan oraya, kıtalar arası, disiplinler arası, zamanlar ve mekanlar arası bir yerlerde uçtum uçtum, "Biraz da kuş olup dünyayı gezmek değil, bir ağaç olmak, toprağıma kök salıp dallarımla dünyayı sarmalamak istiyorum" dedim, eve döndüm. Bir de mimarlığa heves ettim. Kule mi diktim ağaç mı oldum kök nere dal nere bilmem ama "her şey her şeyin içinde" değil miydi zaten?

Olive Tree?

Şeyma Kaya

"All matter seeks to return to its original place"
 said Aristotle.

And the cleaning man who got on the elevator from the basement said, "There are no more jobs left, everybody shall return to their hometown, that is written in the Quran."

I took olives that had come loose from a tree, cured in brine and traveled around various shelves in jars, and I set them onto a branch I had planted in the soil. I, too, after wandering across continents, disciplines, times and spaces, said, "I don't want to be a bird flying around the world these days, I want to be a tree, to take root in my own soil and embrace the world with my branches." And I returned home. I don't know if I built a tower or became a tree, I don't know where the roots or the branches are--but after all, "isn't everything in everything else."

fotograf, Jiyan Taş desteğiyle/ photograph, collab with Jiyan Taş

Karyatidler

yanar

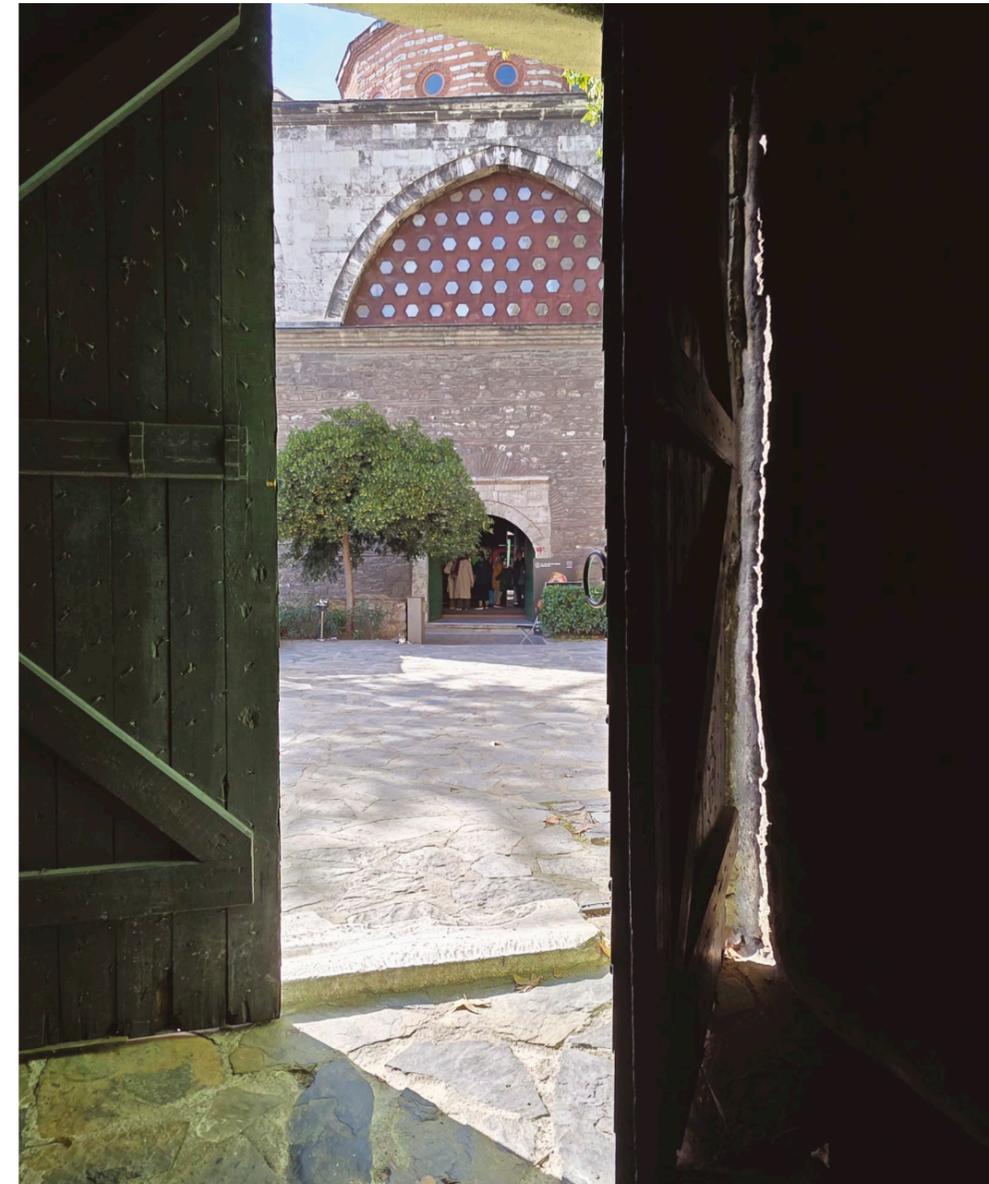
Seppo geldiğinde 18. İstanbul Bienali vardı. Öğrenci arkadaşlarla birlikte bazı sergilere gitmiştik. En sonuncusu Meclisi Mebusan 35'teydi. Orada bazı sanatçıların yapıtları sergileniyordu. Hep birlikte alt katı ve üst katı gezdik. Fuayenin iç tarafında sergi bölümlerine bakan galerinin yanındaki tavan oldukça basıktı. İşte tam burada birkaç ya da daha fazla basamak aşağıda olan öğrenci arkadaşlara doğru Seppo ile yan yanaydık. Karşılıklı birşeyler hakkında sohbet ederken sanki sözleşmişçesine birlikte ikimizin ellerimiz kalktı ve üzerimizdeki katı, katları hatta binayı parmak uçlarımızda taşımaya başlamıştık. Arkadaşlardan bazıları bu anları karşılıklı konuşmalar arasında kayda aldılar. Kentteki duruşumuz, nerede olduğumuz bu anlık ve spontane ikili performansımız ile hayat bulmuştu. Anlık gösterimiz bittiğinde Seppo ile sanki sözleşmişçesine birbirimize sarıldık. Sonra o anları anlatan öğrencilerin çektiği bazı resimlere baktığımızda birkaç dakikalığına antik dünyaya gittiğimizi düşündük ve Karyatid heykellerini hatırladık. Bienalin Tophane tarafındaki sergi mekanlarını dolaştığımız günde Karyatidler, karşımızdaki Tarihi Yarımada'nın olduğu binada ve top döküm yerinde gördüklerimizden sonra bir final ve bir kutlama olmuştu...

Caryatids

yanar

When Seppo arrived, the 18th Istanbul Biennial was taking place. We had gone to see some exhibitions with our student friends. The last one was at Meclisi Mebusan 35. The works of several artists were on display there. We all explored the lower and upper floors together. The ceiling next to the gallery overlooking the exhibition sections on the inside of the foyer was quite low. Right here, Seppo and I were standing side by side, a few steps or more below our student. While chatting about something, as if by mutual agreement, we both raised our hands and began to carry the floor above us, the floors above that, even the building itself, on our fingertips. Some of our students recorded these moments in between their conversations. Our stance in the city, where we were, had come to life with this spontaneous, momentary, dual performance. When our impromptu show ended, Seppo and I hugged each other as if we had agreed to do so. Then, looking at some of the pictures taken by the students describing those moments, we thought we had travelled to the ancient world for a few minutes and remembered the Caryatid statues. On the day we visited the exhibition venues on the Tophane side of the Biennial, the Caryatids were a finale and a celebration after what we saw in the building opposite the Historical Peninsula and the cannon casting site...

İstanbul Çatlakları; Şeyciğim, Seppo ve Ben; 2025
Istanbul Cracks; Şeyciğim, Seppo and Me; 2025

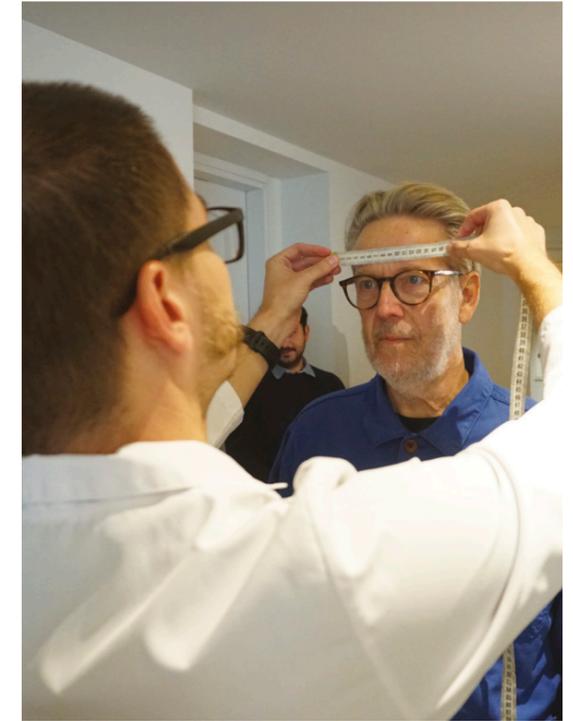
İstanbul Kanatlarımın Altında, 2025, (Fotoğraf: Alperen Kurumaz)
Istanbul is Under My Wings, 2025, (Photograph: Alperen Kurumaz)

Bir Sanatçının Zihninin ya da Bedeninin, ya da Her Neyse, Derinliklerine Doğru

AURA Fall 2025 Collective: Ahmet Atakan Keskin, Alım Yıldırım, Alperen Kurumaz, Artiona Dushi, Asya Yurttaş, Başak Çimen, Bilgesu Tuncer, Çela Öztürk, Dila Ağüzüm, Elif Aysu Solak, Elvin Tavşancıl, Fatıma Sude Yıldırım, Ferhan Hurşit Döner, Gamze Şehla, Hakkı Mahfuz, Hüseyin Yanar, Irmak Döndüren, Merve Gül Çakır, Önder Bekel, Şeyma Kaya, Timuçin Erk, Yamaç Şenelmiş, Zeynep Ateş

Deep Into an Artist's Mind or Body or Whatever

AURA Fall 2025 Collective: Ahmet Atakan Keskin, Alım Yıldırım, Alperen Kurumaz, Artiona Dushi, Asya Yurttaş, Başak Çimen, Bilgesu Tuncer, Çela Öztürk, Dila Ağüzüm, Elif Aysu Solak, Elvin Tavşancıl, Fatıma Sude Yıldırım, Ferhan Hurşit Döner, Gamze Şehla, Hakkı Mahfuz, Hüseyin Yanar, Irmak Döndüren, Merve Gül Çakır, Önder Bekel, Şeyma Kaya, Timuçin Erk, Yamaç Şenelmiş, Zeynep Ateş

AURA Fall 2025 Collective

Deep Into an Artist's Mind or Body or Whatever, 2025

Material: Seppo Salminen (Johannes Salmin)
Weight: 85,85
Height: 182
Hair Color: Blondish Grey
Eye Color: Blue grey
Head Length: 23
Head Width: 16
Shoulder Width: 46
Chest Circumference: 117
Waist Circumference: 100
Hip Circumference: 106
Arm Length: 73
Leg Length: 101
Hand Length: 20
Hand Width: 13
Foot Length: 31
Foot Width: 13

AURA Fall 2025 Collective: Ahmet Atakan Keskin, Alım Yıldırım, Alperen Kurumaz, Artiona Dushi, Asya Yurttaş, Başak Çimen, Bilgesu Tuncer, Çela Öztürk, Dila Ağüzüm, Elif Aysu Solak, Elvin Tavşancıl, Fatıma Sude Yıldırım, Ferhan Hurşit Döner, Gamze Şehla, Hakkı Mahfuz, Hüseyin Yanar, Irmak Döndüren, Merve Gül Çakır, Önder Bekel, Şeyma Kaya, Timuçin Erk, Yamaç Şenelmiş, Zeynep Ateş

Çalışmanın künyesi
Label of the work

Performanstan anlar
Moments from the performance

1960 sonrası sanat üretimlerinin, özellikle kavramsal sanatın temel eğilimlerinden biri, tüketime yönelik olmaması ve tüketilebilir olmaktan kaçınmasıdır. Bu yaklaşım, sanatın mülkiyet ilişkilerinde de belirsiz bir alan yaratır: Kavramsal bir yapının gerçek sahibi kimdir? Koleksiyoner mi, yoksa yapının ortaya koyduğu fikri anlamaya ve içselleştirmeye çalışan izleyici mi?

Sanat yapıtının maddi varlığı onun biricikliğini tanımlar; ancak fikirler ve düşünceler maddesel gerçeklikten bağımsız olarak dolaşır. Bu durum, sanatın hem nesneye hem de düşünceye ait iki farklı varlık biçimi arasında asılı kalmasına neden olur.

Beden, son derece kişisel ve mahrem bir kavram olarak öne çıkar; ancak sanat alanında kullanıldığında bu mahremiyet, izleyiciyle paylaşılan bir deneyime dönüşür. Bu çalışma, bedenini malzeme olarak kullanan sanatçı Seppo Salminen (ve onun alter egosu Johannes Salmin) üzerinden bu gerilimi ele almayı amaçlar. Sanatçının beden ölçülerinin künyede "malzeme boyutları" olarak yer alması bedeni bir malzemeye indirger. İzleyici

One of the main tendencies in post-1960 art production—particularly within conceptual art—has been its resistance to consumption and its refusal to be consumed. This approach also creates an ambiguous space in terms of ownership: who is the true owner of a conceptual artwork? The collector, or the viewer who seeks to understand and internalize the idea it presents?

The material existence of an artwork defines its uniqueness; yet ideas and thoughts circulate freely, independent of material reality. As a result, art remains suspended between two modes of being—both as an object and as an idea.

The body emerges as an inherently personal and intimate concept; however, when it enters the field of art, this intimacy becomes something shared with the viewer. This work seeks to explore that tension through the artist Seppo Salminen (and his alter ego Johannes Salmin), who uses his own body as material. Listing the artist's body measurements in the label as "material dimensions" reduces the body to a material.

Salminen'in bedenini bir malzeme olarak kullanarak yeni bir yapıt üretmiş ve sanatçının bedenini kendine mâl etmiş olur. Böylece çalışma, sanatın düşünsel boyutuna ve kavramsal temellerine dikkat çekmeye, malzemenin tek başına bir anlam ifade edemeyeceğinin altını çizmeye; aynı zamanda da izleyicinin ve sanatçının tekrar tekrar birbirini nasıl yarattığına dikkat çekmeye çalışır.

By using Salminen's body as material to produce a new work, the viewer symbolically appropriates the artist's body.

In doing so, the work draws attention to the conceptual dimension of art, emphasizing that material alone carries no inherent meaning, while also highlighting how the artist and the viewer continuously recreate one another.

